

"De første konfirmander..."

- Tanker fra egnens præster, så længe kirkerne holder lukket i forbindelse med Coronakrisen.

Forleden faldt jeg over et billede fra den første konfirmation og dermed også de første konfirmander jeg havde som præst. Nogen helt utroligt skønne unge mennesker, som jo nok er blevet voksne i den forløbne tid.

Når man går i 7.klasse (og sådan set nok også alle andre aldre), så betyder kontakten og samværet med de andre utroligt meget.

Jeg husker klart og tydeligt en helt bestemt morgen med disse unge mennesker. Det var lige i starten af januar. 2.januar kl 8.00 for at være helt nøjagtig. Jeg havde haft utroligt mange gudstjenester både til jul og nytår. Så jeg var træt. Meget træt. Utroligt meget træt.

Det kan man ikke sige om konfirmanderne. De havde haft juleferie og nu mødte de unge mennesker hinanden for første gang i mere end to uger. De var utroligt friske. Og de trængte til at være sammen og ikke mindst til at snakke sammen.

Alle snakkede i munden på hinanden, der var nok at fortælle om, og efter lidt tid tænkte jeg at vi nok hellere måtte se komme i gang. Det var ikke nemt at få ordet, men jeg har heldigvis en stemme der kan trænge igennem det meste, så jeg sagde (læs: råbte) hen over alle stemmerne; "Hvis I alle sammen taler i munden på hinanden, så er der da ingen der lytter!".

"Jo", sagde Nicolaj, "det gør Gud!"

Og ja, det har han så evig ret i. Selvom alt måske er kaos. Måske alle taler i munden på hinanden. Eller måske er der slet ikke nogen mennesker omkring os.

Så er der en der altid lytter. En der altid hører hvad vi har på hjerte. En der altid vil være der. Både dengang, nu og fremover.

*Af Eva Aarestrup Christophersen, De fem Kirker,
den 16. maj 2020*